

Inleiding

Een boek over ouderen in Amsterdam Osdorp. Waarom, vraagt u zich misschien af. Het antwoord is heel eenvoudig. Ik ben zelf sinds 2012 woonachtig in Osdorp en ik zou graag wat meer bekendheid aan deze wijk willen geven door Amsterdammers – en andere geïnteresseerden – te informeren over het leven in deze mooie tuinstad. Maar zoals ook al uit de titel blijkt is dit boek geen toeristische routeplanner of andersoortige gids/wegwijzer.

De focus in dit boek ligt op de levens van willekeurig gekozen, oudere bewoners van Osdorp. Een wijk die rijkgeschaakt is als het gaat om etnische afkomst en cultuur. Ik heb geprobeerd daar een afspiegeling van te geven al zal ik hierin zeker niet compleet zijn. In dit boek vindt u dertien – in 2025 opgetekende - levensverhalen van Osdorpse senioren. Mensen die hier al meer dan zestig jaar wonen, maar ook mensen die hier nog maar net naar toe zijn verhuisd. Zo kunt u zich een beeld vormen van de ouderen die hier hun thuis hebben gevonden. En van hoe verschillend hun levens en hun geschiedenis zijn!

Waarom juist ouderen? Er zullen beslist ook talloze jongere mensen zijn die al veel hebben meegemaakt. Maar ik denk dat ouderen vaak meer hebben te vertellen simpelweg omdat ze al langer meedraaien in het leven en in ieder geval kunnen terugblikken op het grootste deel van hun bestaan.

Als kader en achtergrondinformatie van de levensverhalen vindt u in hoofdstuk 1 een stukje geschiedenis van Osdorp en in hoofdstuk 3 algemene informatie over het huidige Osdorp.

Tot zover over de keuze van mijn onderwerp en de indeling

Bep Mönchgesang-Cornelisse

Voor altijd 106

93 jaar

“Zeg maar Bep hoor,” is het al direct bij de begroeting. Bep bewoont een appartement op de 3^e etage in een zorgcentrum. Haar woonkamer is eenvoudig ingericht. Bij de verhuizing hiernaar toe in de zomer van 2024 heeft zoon Rein op zijn moeders verzoek alle meubelen verkocht, vertelt Bep. Ze waren te groot voor dit appartement en van de opbrengst hebben ze samen meubelen bij IKEA uitgezocht. Vanuit de woonkamer is er een overloop naar de slaapkamer waar behalve een bed ook een bureautje staat. Ik neem plaats op een grijs tweezitsbankje naast het raam en ondertussen gaat Bep thee voor ons zetten in het halfopen keukentje naast de woonkamer. Bep vraagt mij om hard te praten omdat ze wat doof is.

Bep is in 1932 geboren. Ze was tweede van de vier kinderen in het gezin. Allemaal meisjes, broertjes waren er niet. Vader werkte aan het ‘Boschplan’ dat wat later het Amsterdamse Bos zou worden. Het was een zware en uitputtende baan: zes dagen per week hard werken en dat voor een schamel loontje. Bep fronsst haar wenkbrauwen: “Ook mijn moeder had het zwaar. Niet alleen had ze de zorg voor vier kinderen, maar ook het huishouden zonder de moderne hulpmiddelen die huisvrouwen tegenwoordig allemaal hebben.”

Jahan Valianpour

Van oorlogsgebied naar tweede vaderland

72 jaar

Jahan verwelkomt me in zijn flat: een zonnige hoekwoning op vijf hoog. Hij blijkt twee dagen eerder met zijn fiets door een auto te zijn aangereden. Jahan is daar wonderbaarlijk goed vanaf gekomen, alhoewel zijn knieën flink geschaafd zijn waardoor hij moeite heeft met lopen.

In de hal en woonkamer zie ik schilderijen in heldere kleuren en veel oosterse parafernalia en tapijten. Drie grote portretfoto's (A2-formaat) van jonge vrouwen hangen aan de wand. Ik herken meteen het gezicht van Mahsa Amini, de 22-jarige vrouw uit Teheran die enkele jaren geleden wereldwijd in het nieuws kwam omdat ze kort na haar arrestatie op verdachte wijze om het leven is gekomen. Ze was gearresteerd omdat ze op grond van de geldende kledingvoorschriften haar hoofddoek niet op de juiste manier had gedragen. Haar dood ontketende een enorme stroom van protesten in het land die hardhandig door de overheid werden neergeslagen. De twee andere vrouwen zijn soortgelijke slachtoffers van het regime, aldus Jahan. Als ik hem vraag waarom hij deze portretten zo'n prominente plaats in zijn woonkamer heeft gegeven, antwoordt Jahan: "Omdat het voelt alsof ze mijn kinderen zijn en mijn verdriet minder wordt als ik denk aan het leed van deze kinderen..." "

Intussen heeft Jahan wat boeken tevoorschijn gehaald: boeken van zijn hand. In het eerste boek: *Mijn tweede vaderland* vertelt Jahan zijn levensgeschiedenis. Het boek is met hulp